

Обичам те, МАМО!

Рисуника:
Лариса Иванова

Малко момиченце играело с красивата си кукла. Ту я возело в количката по градинските пътеки, ту разресвало русите ѝ къдрици, ту я гушкало и целувало розовите ѝ бузи:

- Колко те обичам, кукличке моя!

От време на време поглеждало към отворения прозорец, където седяла майка му и пишела нещо. Минало съвсем малко време, но на детето то се стори твърде дълго.

Най-после майката приключила работата си и викнала своята дъщеричка:

- Ани, вече свърших, можеш да шумиш колкото искаш.

Мигновено детето се оказало в скута на майка си:

- Толкова се радвам, че вече си свободна. Много те обичам, мамо - казало то сериозно.

- Наистина ли? Аз пък помислих, че и без мен, с куклата не ти беше скучно.

- Да, но само в началото. После ми дотегна да я обичам.

- Защо?

- Защото тя не ме обича.

- Значи ти ме обичаш заради моята любов към теб?

- Да. И още защото ти ме обичаш отдавна, още като бях съвсем малка и не се бях научила да те обичам.

Майката се замислила. Тази случка ѝ напомнила един стих от Библията, където се говори за

любовта между Бога и хората: "Ние обичаме Него, защото първо Той възлюби нас" (I Йоан 4:19).

Неизвестен автор

